

РЕШЕНИЕ

№ 39

гр. Пловдив, 24.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Величка П. Белева

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно търговско дело № 20215001000913 по описа за 2021 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 260122/4.08.2021 г., постановено по т.д. № 112/2020 г. на ОС-П., в неговите части, с които дружеството е осъдено да заплати на „Е. е. ****“ООД-гр.С. на основание чл. 79, ал.1 от ЗЗД във връзка с чл.51 от ТЗ и по чл. 86, ал.1 ЗЗД сумата 38 687,14 лв., представляваща дължимо и неплатено възнаграждение по договор за покупко-продажба и посредничество за продажба на медицински изделия от 03.04.2020 г., сключен между „Е. е. ****“ООД-гр.С. и „И.“ЕООД-гр.П., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на иска 16.07.2020 г. до окончателно изплащане на задължението, сумата 634,16 лв., представляваща лихва за закъснение в плащането, дължима за периода от 18.05.2020 г. до датата на предявяване на иска - 16.07.2020 г., и сумата 5 473 лв., представляваща сторените от „Е. е. ****“ООД-гр.С. съдебноделоводни разноси в производството, както и в обезпечителното такова – гр.д. №5396/2020 г. по описа на СГС.

Жалбоподателят „И.“ЕООД-гр.П. моли решението да бъде отменено в обжалваните негови части като незаконосъобразно, неправилно по

съображения, изложени в жалбата от 27.08.2021 г., и да бъде постановено от въззивния съд решение, с което предявените срещу него искове да бъдат отхвърлени. Като ответник в производството пред окръжния съд оспорва предявените искове като неоснователни. Не заявява искане за събиране на нови доказателства във въззивното производство. Претендира за присъждане на разноски. Заявява възражение за прекомерност на платеното от ответника по жалбата адвокатско възнаграждение и искане то да бъде евентуално присъждано при условията на чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Ответникът по жалбата „Е. е. ****“ООД-гр.С. моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения, изложени в писмен отговор от 4.10.2021 г. Като ищец в производството пред окръжния съд предявява обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 79, ал. 1 във вр. с чл. 36, ал. 1 от ТЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за осъждане на ответника да му заплати сумата 38 691,42 лв., представляваща неиздължена част от възнаграждение съгласно сключения между страните договор от 3.04.2020 г. за покупко-продажба и посредничество за продажбата на медицински изделия, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба, както и сумата 634,16 лв., представляваща мораторна лихва върху горепосочената главница, считано от 18.05.2020 г. до датата на предявяване на иска. Не заявява искане за събиране на нови доказателства във въззивното производство. Претендира за присъждане на разноски за въззивното производство.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на обжалваното решение съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК и във връзка с оплакванията и исканията на жалбоподателя, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и намери за установено следното:

Безспорно е между страните, че на 3.04.2020 г. те са сключили представения в копие от ищеца с исковата молба договор, съгласно който ответникът като производител на медицински изделия и ищецът като разполагащ с клиентска база от ексклузивни клиенти от различни държави уреждат своето сътрудничество във връзка с продажбата на медицински изделия от ответника чрез определянето на ищеца за ексклузивен представител за стоките, продавани от ответника по отношение на клиенти на

ищеца. Безспорно е, че едната от договорените възможности за реализация на произведените от ответника стоки е сключване на договор за покупко-продажба между ответника и трето лице, което е ексклузивен клиент на ищеца, при която ответникът ще получи своето възнаграждение от третото лице (ексклузивния клиент на ищеца), а ответникът ще дължи заплащане на възнаграждение на ищеца по реда на чл. 3,ал.2 от договора. Безспорно е, че съгласно чл. 2 от договора е договорено, че ищецът придобива качеството на ексклузивен представител на стоките, произвеждани от ответника, по отношение на клиентската база на ищеца за срок от 1 година, считано от подписването на договора. Безспорно е, че съгласно чл.3,ал.2 от договора в случай, че купувач на съответна стока е ексклузивен клиент на ищеца, който ще заплати същата директно на ответника, то ищецът ще получава възнаграждение от ответника в размер на разликата между фиксираната в Приложение №2 продажна цена от ответника към ищеца и продажната цена от ответника към ексклузивния клиент. Безспорно е, че съгласно чл.4 от договора ответникът заплаща възнаграждението по чл. 3,ал.2 на ищеца за съответната сделка в срок до 5 работни дни, считано от датата на заплащане на стоките от ексклузивните клиенти на ищеца по посочена банкова сметка. Няма спор между страните, че в изпълнение на така сключения договор ищецът е осигурил ексклузивен клиент на ответника, а именно френското дружество „А. с.“С.**“, което е закупило от ответника произведените от него 250 000 броя трислойни защитни маски на цена 0,48 евро за една маска с включен транспорт, като сделката между ответника и това дружество-купувач е сключена вследствие на преговорите между страните по нея и осъществената комуникация с посредничеството на ищеца. Няма спор, че ответникът е доставил стоката на френското дружество, което му е заплатила цената общо в размер на 120 000 евро. Няма спор, че ответникът дължи да заплати на ищеца възнаграждение с оглед на така осъществената сделка.

Ищецът твърди, че общата стойност на дължимото му от ответника възнаграждение, определена съгласно чл. 3,ал.2 от договора, е в размер на 98 800 лв., но ответникът му е заплатил само сумата 60 108,58 лв. Затова претендира ответникът да бъде осъден да му заплати неиздължения остатък в размер на 38 691,42 лв., както и лихва за забавата в изплащането на тази сума, а именно законна лихва от датата на подаване на исковата молба и мораторна лихва в размер на 634,16 лв., считано от датата 18.05.2020 г. - след изтичането

на 5 работни дни от заплащането на продажната цена от страна на френското дружество-купувач (от което дружество последното извършено плащане към ответника за издължаване на цената е на 8.05.2020 г.) до датата на подаването на исковата молба.

С отговора на исковата молба от 8.10.2020 г. ответникът оспорва исковете и възразява, че не дължи исковите суми, защото е изплатил на ищеца дължимата сума за възнаграждение 60 108,58 лв. Признава, че между него и френското дружество-купувач „А. с.“С.** е сключен договор, като ги е свързало дружеството-ищец, и че е доставило 250 000 броя предпазни маски за лице, които са заплатени от купувача. Твърди, че производствената цена се е променила след подписването на договора, като тя е била 0,34 лв. за една маска, продажната цена е била 0,94 лв., транспортните разходи са били 0,0548 лв., печалбата на ответника като производител е била 0,13 лв., а възнаграждението на посредника-ищец е било 0,39 лв., но пандемията от Коронавирус довела до промяна, като на 18.04.2020 г. ответникът бил уведомен от доставчика на плат, който плат е основната суровина за производството на предпазни маски, че поради завишеното търсене на пазара цената на плата в Турция се вдига двойно. Твърди, че при направените изчисления ответникът е установил, че с новата цена на плата разходите за производство на една маска ще бъдат 0,57 лв. Твърди, че при така създадите се форсмажорни обстоятелства е решил да предложи на посредника да намалят взаимно своите печалби. Твърди, че със съобщение от 22.04.2020 г. е уведомил ищеца за получаването на материали от Турция с двойно увеличена цена заради Коронавируса и при тези обстоятелства за остатъка от поръчката трябва да завишат цената към ответника на 0,35 евро, т.е. 0,684 лв. без включена опаковъчна кутия или да откажат на клиента и да му върнат парите. Твърди, че е получил отговор от ищеца „ОК“, който разчели като негово съгласие. Твърди, че при това положение за ищеца оставала печалба от 0,114 лв., а за посредника възнаграждението е в размер на 0,20 лв. ($0,94 - 0,57 - 0,114 - 0,0548 = 0,20$). Твърди, че с втората експедиция са изпратили на купувача общо 40 000 броя маски, от които 32 000 броя произведени на старата цена на плата и 8 000 броя произведени при новата цена на плата, като за следващите експедиции към купувача, последната от които е била на 30.04.2020 г., цената на плата не се променила. Твърди, че в началото на месец май на 2020 г., след като ответникът изпълнил цялата поръчка, ищецът

сам изчислил своята печалба съгласно уговорките между страните и издал три фактури от една и съща дата на обща стойност 60 042,02 лв., като ответникът изплатил по тях сумата 60 108,58 лв. , като разликата в пресмятането възниква от закръгляването на цената след десетичния знак. Твърди, че дължи на ищеца сумата 60 150 лв., изчислена по следния начин: за 52 000 броя маски, произведени на старите цени на плата (цялата първа експедиция от 20 000 броя маски на 16.04.2020 г. и 32 000 броя маски от втората експедиция на 23.04.2020 г.) при цена 0,3952 лв. за брой - 20 550 лв. и за 198 000 броя маски с цена 0,20 лв. за брой – 39 600 лв. Заявява, че е готов да заплати веднага на ищеца остатъка от 41,42 лв. (60 150 лв. минус 60 108,58 лв.).

С допълнителната искова молба от 12.11.2020 г. ищецът оспорва като неверни твърденията на ответника ищецът да е изразявал съгласие по какъвто и да е начин за увеличаване на единичната цена на медицинските изделия. Твърди, че преди завеждането на иска е предявило претенцията си извънсъдебно към ответника, проведени са разговори, които не са довели до извънсъдебно уреждане на спора, но от извънсъдебното поведение на управителя на ответника може да се заключи, че той е осъзнавал дължимостта на сумата по предявената претенция. Заявява, че в случая не са налице форсмажорни обстоятелства, а именно пандемичната ситуация да е непреодолимо събитие, тъй като договорът е сключен поради наличието на пандемична обстановка, която не е нито новонастъпило след сключването на договора, нито е непреодолимо или непредвидено събитие, като събитие от извънреден характер не само не е възникнало след сключването на договора, а то е основната цел за сключването на договора, включително увеличаването според ответника на производствената цена на материалите не е непредвидимо събитие. Счита за неоснователно твърдението на ответника, че то е променило цената, защото печалбата му е намаляла. Заявява, че твърдението на ответника за увеличена доставна цена на материалите, от които са произведени част от маските за френското дружество, е недоказано. Оспорва наличието на индексирание на единичната цена за 1 брой маска. Заявява, че в Приложение № 2 е посочена твърда цена от 0,25 евро за брой маска, а в чл. 15 е договорено, че процесният договор може да бъде изменян само по взаимно съгласие на страните, а писмена промяна няма. Твърди, че основен елемент от договора, какъвто е цената на единичен брой маска, не

може да се променя посредством комуникация чрез приложение, като такова съгласие не е и изразявано от страна на управителя на ищеца.

С отговора на допълнителната искова молба от 10.12.2020 г. ответникът заявява, че действително страните са обсъждали възможности за споразумение преди подаването на исковата молба, но това станало след като ищецът се отметнал от уговорката им от 22.04.2020 г. и предявил претенция за заплащане на комисионна по старите цени и няма основание да се счита, че управителят на ответника е считал сумата за дължима. Заявява, че двойното покачване на цената след сключването на договора не е нормална търговска практика, а е непредотвратимо събитие от извънреден характер. Заявява, че форсмажорните обстоятелства касаят начина на формиране на цената на маските. Твърди, че е заплатил на ищеца дължимата сумата в пълния размер съгласно предоговарянето на цената, което постигнали на 22.04.2020 г. Заявява, че е изпълнил законовите си задължения, като уведомил ищеца за нововъзникналите обстоятелства и възможните последици от тях в електронна кореспонденция и именно защото договорът е бил сключен заради пандемията предложили на ищеца да си поделят загубата от увеличената цена на материала, за да изпълнят поръчката към клиента. Оспорва като невярно твърдението на ищеца за липса на промяна на договорките между страните, извършена в писмена форма. Заявява, че промяната е извършена посредством електронна кореспонденция чрез мобилното приложение „Уотсап“ между законните представители на страните, която кореспонденция съдържа електронни изявления на страните по смисъла на чл. 2 от ЗЕДЕУУ и затова представлява електронен документ съгласно чл. 3,ал.1 от ЗЕДЕУУ, поради което е приложима разпоредбата на чл. 3,ал.2 от ЗЕДЕУУ, съгласно която писмената форма се счита за спазена, когато е съставен електронен документ, съдържащ електронно изявление. Заявява, че ако се приеме, че формата за изменение на договора не е спазена, то следва да се приеме, че процесните маски не са доставени на ищеца в изпълнение на договора от 3.04.2020 г., а по ново неформално споразумение между страните, постигнато чрез водената електронна кореспонденция, от която е видно, че представителят на ищеца е бил уведомен за повишената цена на материалите и поискал да изпратят 20 000 маски на старата цена, като поел ангажимент да се свърже с клиента, за да уточни за останалите. Заявява, че фактът, че ищецът приел доставките по втората партида, след като е бил уведомен за промяната на цената,

свидетелства за това, че между страните е било постигнато съгласие ответникът да достави 198 000 броя маски на цена 0,20 лв. за брой вместо на цена 0,3952 лв. за брой, като за ответника е без значение дали това съгласие представлява по форма допълнително споразумение към съществуващия договор от 3.04.2020 г. или ново неформално споразумение, защото новата цена е била съгласувана между страните и приета от ищеца преди стоките да бъдат изпратени. Заявява, че за постигнато взаимно съгласие за промяна на цената свидетелства и фактът, че след водените преговори и постигнатото съгласие за цената на един брой маска ищецът издал представените с исковата молба фактури, в които е отразена постигнатата договореност, посочените в които суми ответникът заплатил веднага, като няма представена фактура, която ищецът да е издал и по която да не е постъпило плащане от ответника.

С обжалваното съдебно решение окръжният съд приема за установено от събраните доказателства, че формираното съгласно Приложение № 2 към договора възнаграждение за дружеството-посредник от 0,25 евро за 1 брой маска възлиза общо на 98 729,16 лв., а от ответното дружество са заплатени общо 60 042,02 лв. по три броя фактури и остава то да дължи общо 38 687,14 лв. Съдът преценява, че от приетите електронни кореспонденции между страните е видно, че ответникът е уведомил посредника за увеличението на доставната цена на основния материал за изработка на медицински маски, но липсва изрично изразено съгласие от ищеца за промяна на размера на дължимото му се възнаграждение. Съдът приема, че предявеният иск по чл. 79, ал.1 от ЗЗД във връзка с чл. 51 от ТЗ е основателен, защото страните са сключили рамков договор за покупко-продажба и посредничество, посредникът е изпълнил задълженията си по този договор, а възложителят частично не е изплатил остатъка от дължимото му се възнаграждение. Съдът съобразява уговорката, постигната между ищеца-посредник и ответника-възложител в §2, §4, т.2 и чл.3, ал.2 от договора, в която се възлага и приема да се извърши посредническа дейност и съдействие при установяване на търговски отношения между възложителя и потенциални търговски партньори-трети лица, които са ексклузивни клиенти на посредника. Съдът приема, че разпоредбите на чл.49-51 от ТЗ са нормите, уреждащи единствено статута на посредника при сключване на конкретни сделки в резултат на неговата дейност, а не и рамков договор за посредничество, насочен към

сключването на всякакви сделки по предмета на дейност на възложителя, но тъй като страните не спорят относно наличието на валидно възникнало помежду им правоотношение от такъв характер, то спорът им се урежда именно с постановеното в цитираните законови норми. Съдът приема за неоснователно възражението да ответника за постигнато съгласие между страните за изменение на размера на дължимото на посредника възнаграждение, тъй като в чл. 15 от договора е уговорено той да бъде изменян само по съгласие на двете страни, изразено в писмена форма, а не може да се приеме тя да е спазена при използване на електронната форма на кореспонденция при липса на такава уговорка, след като съгласно чл. 16 от договора единствено за съобщенията и уведомлението между страните, които са в писмена форма, се приема тя е спазена, ако те са отправени по имейл или факс. Съдът намира, че няма спор, че промяната на възнаграждението на посредника, изрично уговорено в договора, не представлява нито съобщение, нито уведомление, поради което и не може да се приеме да е налице валидно постигнато съгласие в твърдения от ответника смисъл и в съответната форма. Съдът преценява като неоснователно позоваването от ответника на настъпването на форсмажорни обстоятелства, а именно двойно увеличение на материалите за изработка на медицински маски, наложило намаляване на процесното възнаграждение, тъй като в чл. 14 от договора е постигнато съгласие за причините, представляващи непреодолима сила и между тях увеличението на доставните цени на материалите за изработка на медицински изделия не е посочено. Съдът посочва, че съгласно съдебната практика не е налице непреодолима сила по смисъла на чл. 306 от ТЗ, когато изпълнението е възможно, но поради изменение на икономическата конюнктура би довело до несправедлив. ощетяване на едната страна, каквато хипотеза се твърди да е налице в случая. Затова съдът приема, че ответникът дължи на ищеца неиздължената част от договореното възнаграждение в размер на 38 687,14 лв., като, съответно, е основателна и акцесорната претенция за присъждане на обезщетение за забавата в изплащането на възнаграждението за периода от 18.05.2020 г. до датата на подаването на исковата молба 16.07.2020 г. в размер на 644,79 лв., както и на законна лихва след тази дата.

С въззивната жалба (като изрично уточнение е направено и с молбата от 2.09.2021 г.) жалбоподателят твърди, че решението е неправилно в обжалваните негови части, с които претенциите на ищеца са уважени.

Твърди, че съдът неправилно е приел да липсва изрично изразено съгласие от ищеца за промяна на размера на дължимото му се възнаграждение. Твърди, че законът изисква писмена форма на изразеното съгласие, която е спазена в разменената между страните кореспонденция чрез „WhatsApp“, защото използваният от ищеца знак „ОК“ недвусмислено показва писмено съгласие за намаляване на задължението към ищеца. Заявява, че при подписването на договора производствената цена на една маска е била 0,34 лв. и при това положение е изглеждало нормално при продажна цена 0,94 лв. и транспортни разходи за една маска 0,0548 лв. производителят-ищец да получи печалба 0,15 лв., посредникът-ответник да получи 0,39 лв. и така започнали, но пандемията от Коронавирус променила всичко. Заявява, че на 18.04.2020 г. е получил информация от доставчика на плата като основна суровина за производството на предпазни маски за двойно вдигане на цената на плата от Турция, при което направили калкулация и установили, че с новата цена на плата разходите за производство на една маска ще бъдат 0,57 лв. и при така създадите се форсмажорни обстоятелства решили да предложат на посредника да намалят взаимно своите печалби, за да довършат поръчката за френския клиент. Заявява, че със съобщение от 22.04.2020 г. уведомили ищеца, че новополучените материали от Турция са пристигнали с двойно увеличена цена заради Коронавируса и при тези обстоятелства за остатъка от поръчката трябва да завишат цената към тях на 0,35 евро, т.е. 0,684 лв. без включена опаковъчна кутия или да откажат на клиента и да му върнат парите, като получили отговор от ищеца „ОК“, който разчели, че е съгласен. Заявява, че при това положение за ответника оставала печалба 0,114 лв., а за посредника 0,20 лв. Посочва, че към тази дата е имал в наличност плат на старата цена за още 20 000 броя маски, имал е вече произведени на старата цена 12 000 броя маски, като за втората експедиция към купувача изпратили общо 40 000 броя маски, от които 32 000 броя произведени на старата цена на плата и 8 000 броя маски произведени при новата цена на плата, след което до края на взаимоотношенията с клиента, до последната експедиция на 30.04.2020 г. цената на плата не се променила. Заявява, че доказателство за постигнатото писмено споразумение е и фактът, че в началото на месец май на 2020 г., след като изпълнили цялата поръчка, ищецът сам изчислил своята печалба съгласно уговорките им и издал трите фактури на обща стойност 60 042,02 лв. Заявява, че от приетото СИЕ е видно, че формираната обща

комисионна на ищеца съгласно постигнатото споразумение е 60 119,16 лв., а ответникът е превел по трите фактури общо 60 108,58 лв., при което дължима е само сумата 77,14 лв.

С отговора на въззивната жалба ответникът по нея заявява, че аргументите и изводите на жалбоподателя са неоснователни. Заявява, че тезата на жалбоподателя се крепи на неточно, извадено от контекста, а и неправилни цитирано съобщение в чат-кореспонденция, от което не може да се направи извод, че ищецът се е съгласил на нова цена, а в действителност е посочено, че ще се преговаря с крайния клиент за цената, като въпросното „ОК“ недвусмислено е насочено само към очакването на доставката на оставащите 20 000 маски, произведени от оставащия плат. Заявява, че въпреки твърдяната промяна в производствените цени жалбоподателят не споменава промяна на цената към крайния клиент, което води до заключение, че нова цена към крайния клиент не е налице, а целта на тенденциозно изваденото от контекста съобщение е само да се ошети дружеството-ищец, като липсва бизнес и житейска логика повишените разходи на производителя да водят не до увеличение на цената на крайния продукт при получателя на доставката, а при комисионера. Заявява, че в договора между страните е записано, че уговорената в Приложение №2 цена е фиксирана и няма уговорка, която да определя цената в зависимост от производствените разходи на жалбоподателя. Заявява, че окръжният съд правилно е приел за неоснователни наведените твърдения за постигнато съгласие за изменение на размера на дължимото на посредника възнаграждение предвид уговореното в чл. 15 от договора той да може да бъде изменян само по съгласие на двете страни, изразено в писмена форма, която не може да се приеме за спазена при използване на електронната форма на кореспонденция при липса на такава уговорка, като се отчете и уговореното в чл. 16 от договора, че единствено за съобщенията и уведомленията между страните, които трябва са в писмена форма, се приема тя да е спазена, ако те са отправени по имейл или факс. Заявява, че позоваването от жалбоподателя на настъпването на форсмажорни обстоятелства - двойно увеличение на материалите за изработка на предпазни маски, - наложили намаляване на възнаграждението на комисионера, е несъстоятелно предвид постигнатото в чл. 14 от договора съгласие за причините, представляващи непреодолима сила, сред които не фигурира увеличение на доставните цени на материалите за изработка на медицински

изделия. Заявява, че в преамбюла на договора изрично е посочено, че той се сключва с оглед на пандемичната обстановка, поради което дори и да има повишаване на каквато и да е цена това е търговски риск, който трябва да се носи от производителя, и затова е неоснователно твърдението на жалбоподателя, че пандемията е променила всичко, след като договорът оригинално е сключен във връзка именно с пандемията от Коронавирус. Затова моли да бъде прието от съда, че между страните нито е налице предоговаряне на възнаграждението, нито са били налице основания за такова. Заявява, че всички издадени от ищеца фактури са с основание „авансово“ и така те са получени и осчетоводени от страна на ответника без коментар или възражение, с оглед на което ответното дружество е било наясно, че дължи още комисионна, но е направило опит да не я заплати. Заявява, че поради възникналия спор между страните относно размера на дължимата комисионна и отказа на ответника да плати дължимата разлика ищецът е издал фактури само за сумата, за която е било изявено съгласие, тъй като в противен случай ищецът е следвало да внесе ДДС върху сума, която ответникът е отказал да заплати. Заявява, че не отговаря на истината твърдението на жалбоподателя, че от приетата експертиза е видно формираната обща комисионна да е в размер на 60 119,16 лв., от която сума е преведена част в размер на 60 108,58 лв., тъй като в заключението са спомената подобни суми, но с уговорка, че те представляват алтернативно изчисление – при условие, че се приемат за релевантни цените от чат-кореспонденцията, но, както правилно е приел окръжният съд, посочената кореспонденция не може да се счете за валидно изменение на договора.

Съгласно разпоредбата на чл.32,ал.1,изр.1 от ТЗ, търговският представител е лице, което самостоятелно и по занятие сътрудничи на друг търговец при извършване на търговската му дейност, като съгласно чл. 32,ал.2 от ТЗ договорът между търговеца и търговския представител трябва да се сключи в писмена форма. Съгласно разпоредбата на чл. 36,ал.1 от ТЗ търговският представител има право на възнаграждение за всички сделки, извършени с негово сътрудничество или с клиенти, които той е привлякъл за сключването на съответния вид сделки през периода на действие на договора му с търговеца. В случая между страните на 3.04.2020 г. е сключен представения от ищеца в копие с исковата молба договор за покупко-продажба и посредничество за продажбата на медицински изделия.

Предявеният за разглеждане пред съда спор касае частта от договореностите по §3 и чл.2 от договора, съгласно която ищецът и ответникът си сътрудничат във връзка с продажба на медицински изделия от ответника чрез определянето на ищеца за ексклузивен представител за стоките, продавани от ответника, по отношение на клиенти на ищеца (договорено за срок от 1 година), съответно, за което в §4,т.2 е установено, че при сключване на договор за покупко-продажба между ответника и трето лице, което е ексклузивен клиент на ищеца, ответникът ще получи своето възнаграждение от третото лице-ексклузивен клиент на ищеца, а ответникът ще дължи заплащане на възнаграждение на ищеца по реда на чл. 3,ал.2 от договора. Безспорно е, че е договорено с договора от 3.04.2020 г. не инцидентно за конкретен случай, а трайно ищецът да осъществява посредническа дейност - търсене на клиенти и свързването на ответника с тях за реализация на произвежданите от него стоки. Безспорно е и че е осъществено съгласно тази договореност от ищеца в полза на ответника посредничество при сключването от ответника на търговска сделка за продажба за произведени от ответника медицински маски на френско дружество-купувач. Безспорно е и че за така осъщественото посредничество ответникът дължи на ищеца възнаграждение. Безспорно е, че размерът на възнаграждението е конкретно уговорен съгласно чл.3,ал.2 от договора за всички сделки, при които купувачът на стоката е ексклузивен клиент на ищеца, който заплаща стоката директно на ответника, като ищецът получава възнаграждение от ответника в размер на разликата между фиксирана в Приложение №2 продажна цена от ответника към ищеца и продажната цена от ответника към ексклузивния клиент. Това възнаграждение при така постигнатите договорености се дължи при условията на чл. 36,ал.1,изр.1 от ТЗ, а не по реда на чл. 51 от ТЗ, както е посочил окръжният съд, но това посочване не се отразява на преценката при решаването на спора между страните, тъй като несъмнено се касае за възнаграждение за търговско посредничество. Безспорно е, че в посоченото приложение е договорено възнаграждение от ответника за ищеца в размер на 0,25 евро за 1 брой медицинска (двупластова или трипластова) маска, съгласно която договореност в случая възнаграждението, видно от заключението на вещото лице Л. А. - Т. от 12.05.2021 г., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 20.05.2021 г., е в размер общо на 98 729,16 лв., ответникът е заплатил общо 60 042,02 лв., разликата между двете суми

възлиза на 38 697,14 лв. Спори се между страните дали размерът на това възнаграждение е бил надлежно изменен, намален, респективно, дали ответникът дължи да заплати на ищеца и посочената разлика 38 697,14 лв.

Безспорно е, че съгласно чл. 15 от договора той може да бъде изменян и/или допълван само по съгласие на двете страни, изразено в писмена форма. Видно от чл. 16 от договора, всички съобщения и уведомления между страните по него ще бъдат в писмена форма, която ще се смята спазена и при отправянето им по имейл или факс, като са посочени телефони и имейли на двете страни. Видно е следователно с оглед уговорките в чл.15 и в чл. 16, че страните са направили разграничение между, от една страна, изявления за съгласие в писмена форма и, от друга страна, съобщения и уведомления в писмена форма, която за тях ще се счита за спазена и при отправянето им по имейл или факс, т.е. под писмена форма страните са установили изготвянето на документ на хартиен носител и само за съобщенията и уведомленията е допуснато да бъдат отправяни по имейл или факс. В случая ответникът, сега жалбоподател твърди, че писмената форма е спазена при кореспонденция между страните чрез мобилното приложение „WhatsApp“, какъвто вид кореспонденция несъмнено не е предвиден нито като начин за изразяване на съгласие за изменение на договора, нито като начин за съобщения и уведомления с оглед на тези посочени клаузи, поради което тя не явява допустим начин за договаряне на изменение на договора. Установява се следователно, че жалбоподателят неоснователно като ответник по спора твърди да е налице изменение на договора, договорено в установената за такова изменение писмена форма. Видно от констативния протокол от 9.10.2020 г., изготвен от помощник-нотариус Ж. В., след отварянето на приложението „WhatsApp“ (Уатсап) е констатирано, че на 22.04.2020 г. е изпратено съобщение от потребител И. И. (управителят на ответното дружество съгласно данните от ТР е Д. С. И.) с посочено съдържание до потребител М. (управител на дружеството-ищец съгласно данните от ТР към тази дата е и М. Д. Ж.). Видно от текста на съобщението, за което няма спор, че е разменено между страните, на 22.04.2020 г. то е изпратено със следното съдържание: „Здравейте. Днес получихме материалите от Турция и дойдоха с двойно увеличена цена заради коронависура. До момента имаме от стария материал за още 20 000 броя, които да довършим на старата цена. При тези обстоятелства остатъкът от поръчката трябва да завишим цената на 0,35 евро

към нас (без включена кутия) или да откажем на клиента и да върнем парите“. Текстът на отговора, за който също няма спор, че е изпратен, е следният: „Здравей,И.. Ок изпратете моля тези 20 000, които ви остават. Докато се свържем с клиента да уточним за останалите“, след което е поискано да бъде изпратена фактурата за първите 20 000 изпратени маски. Видно е следователно, че уведомлението е само за завишената цена на материала и за намерение на ответника да завиши цената на 0,35 евро към него (без включена кутия) или да откаже на клиента и да върне парите, но няма предложение за промяна на възнаграждението на посредника, поради което неоснователно ответникът, сега жалбоподател твърди с оглед на това съобщение да има постигнато съгласие между страните възнаграждението на ответника в резултат на това съобщение и на отговора на него да е било намалено на 0,20 лв., като отговорът „ОК“ очевидно в случая касае само изпращането на 20 000 броя маски от материала на старата цена, а не показва, както твърди жалбоподателят, недвусмислено писмено съгласие за намаляване на задължението към ищеца. Установява се следователно, че ответникът, сега жалбоподател неоснователно претендира да не дължи на ищеца и присъдената от окръжния съд сума 38 687,14 лв. поради постигната договореност за намаление по размер на установеното в договора възнаграждение на ищеца. Следва при тези обстоятелства само да се отбележи, че ответникът по начало неоснователно се позовава на наличие на форсмажорни обстоятелства като основание да поиска договаряне на намаляване на дължимото възнаграждение на търговския представител за посредничеството и да претендира да дължи именно такова намалено възнаграждение, тъй като институтът на непреодолима сила по чл. 306 от ТЗ е приложим при неизпълнение, съответно, в чл.14 от договора е установена възможността при възпрепятстване на страна да изпълнява поетите задължение поради непреодолима сила тя да бъде освободена от отговорност за забава. Следва също така да се отбележи, че и в трите представени от ищеца с исковата молба фактури №№46,47 и 48, и трите от 5.05.2020 г., посочените във всяка от тях суми са заявени като авансово плащане на комисионна по договора от 3.04.2020 г., поради което неоснователно жалбоподателят претендира тези документи да са доказателство за постигнато между страните писмено споразумение за намаляване на дължимото от ответника на ищеца възнаграждение, защото ищецът сам

изчислил своята печалба съгласно уговорките и издал трите фактури на обща стойност 60 042,02 лв. Безспорно е, че ответникът не е завишил цената за купувача-френско дружество, което е получило доставката в пълен размер и е заплатило дължимата от него на ответника цена, като тя е платена на части и последната част е издължена на 8.05.2020 г. Установява се при тези обстоятелства, че ответникът дължи на ищеца и остатъка от възнаграждението, присъден от окръжния съд. Съответно, дължими са и лихвите по акцесорната претенция по чл. 86,ал.1 от ЗЗД.

Установява се, че въззивната жалба е неоснователна, обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено в обжалваните негови части.

От страна на ответника по жалбата се претендира за присъждане на разноски за въззивното производство. Видно от представените в копия фактура №1344/21.10.2021 г. и платежно нареждане от 2.11.2021 г., от ответника е платено адвокатско възнаграждение за защитата във въззивното производство в размер на 2 280 лв. (с ДДС). От страна на жалбоподателя в съдебното заседание на апелативния съд на 19.01.2021 г. бе направено възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 7,ал.2,т.4 от Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минималният размер на дължимото в случая адвокатско възнаграждение е в размер на 1 709,64 лв. Съгласно §2а от ДР на Наредбата, дължимият върху това възнаграждение ДДС е в размер на 341,93 лв. и общо дължимото възнаграждение е в размер на 2 051,57 лв. Платеното възнаграждение е следователно с 228,43 лв. в повече от дължимото минимално такова. Не може да се приеме, че тази разлика сочи на прекомерност, поради което съдът преценява, че няма основание платената сума в размер на 2 280 лв. да бъде намалена, ще следва тя да бъде присъдена в тежест на жалбоподателя и в полза на ответника по жалбата. От страна на ответника по жалбата е заявено искане съдът да му присъди съгласно чл. 10,ал.3 от представения договор за правна помощ от 21.10.2021 г. още и резултативно възнаграждение – в размер на 10% от присъдената му с влязло в сила решение сума по производството. Основание за присъждане на такава сума няма, тъй като на страните са присъждат съгласно чл. 78,ал.1 и ал.3 от ГПК само направени разноски, за вече заплатени от тях възнаграждения за адвокат (в тази насока – т.1 от ТР № 6/6.11.2013 г. на ВКС по тълк.д. №

6/2012 г., ОСГТК). Следва при тези обстоятелства още само да се отбележи, че искането за присъждане и на такова допълнително възнаграждение не би могло да бъде уважено и с оглед на разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК, тъй като то би било прекомерно.

С оглед на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260122/4.08.2021 г., постановено по т.д. № 112/2020 г. на ОС-П., В ОБЖАЛВАНИТЕ НЕГОВИ ЧАСТИ, с които дружеството „И.“ЕООД-гр.П. е осъдено да заплати на „Е. е. ***“ООД-гр.С. на основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата 38 687,14 лв., представляваща дължимо и неплатено възнаграждение по договор за покупко-продажба и посредничество за продажба на медицински изделия от 03.04.2020 г., сключен между „Е. е. ***“ООД-гр.С. и „И.“ЕООД-гр.П., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на иска 16.07.2020 г. до окончателно изплащане на задължението, сумата 634,16 лв., представляваща лихва за закъснение в плащането, дължима за периода от 18.05.2020 г. до датата на предявяване на иска - 16.07.2020 г., и сумата 5 473 лв., представляваща сторените от „Е. е. ***“ООД-гр.С. съдебноделоводни разноски в производството, както и в обезпечителното такова – гр.д. №5396/2020 г. по описа на СГС.

ОСЪЖДА „И.“ЕООД-гр.П., ул.“П., ***, ет. *, ЕИК ***** да заплати на „Е. е. ***“ООД-гр.С., р. *, ул. *, **, офис *, ЕИК ***** сумата 2 280 лв. – разноски за производството по спора пред апелативния съд за платено адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК пред Върховния касационен съд – гр. София с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

